

**UÇUK KAÇIK
MACERALAR**

BITİRİM İKİLİ

AMAZON ORMANLARI'NDA

MUSTAFA ORAKÇI

TEKRAR MERHABA!

Tekrar diyorum, çünkü bu yazdığım beşinci kitap. Bir tane yazar bırakırım diyordum ama öyle olmadı. Ne olayların ardı arkası kesildi ne de kötü adam Büyük Rüstem rahat durdu. Neler yaşadık neler... Yazmak için tonla malzeme çıktı. Göz açıp kapayınca kadar da dört kitap oluverdi. Anlayacağınız kötü adamlardan **(Burada Büyük Rüstem'den söz ediyorum)** fırsat buldukça, yani dünyayı kurtarmadığım zamanlarda başımızdan geçenleri yazmaya çalışıyorum.

Çalışıyorum diyorum, çünkü her ne kadar olayları iki kişi yaşasak da yazan sadece benim. İkinci kişiyi tanıyorsunuz artık değil mi? Başımın belası Nuri Kaçık!

Nuri'yi tanıyanlar tahmin eder. Kitabı yazarken sevgili dostumun bana pek faydası dokunmuyor. Çünkü yazdığım kâğıtları uçak yapmak, ders kitaplarındaki kişilere gözlük çizmek gibi bilimsel faaliyetlere zaman ayırıyor.

Bana kalsa bu yazma işini bırakacaktım ama bizim Mustafa Öğretmen peşimi bırakmıyor. Oldukça garip bir insan oldu. Artık onu tanıyamıyorum. Sürekli yazmamı istiyor. Gözünü hirs bürüdü. Burada yazdığım kadar ödev yapmış olsaydım **Ohooooo!** Uzaya çıkardım. Sonra da anılarımı yazar ve zengin olurum. Fakat durumum hiç de iyi değil.

Duyduğuma göre bu durumda olan sadece ben değilim. Zavallı Levent ve tayfası da kendini Mustafa Öğretmen'in yakasından kurtaramadı. Mustafa Öğretmen onlara da harıl harıl yazdırıyormuş. Sonra da ben yazdım diyor.

Büyük Rüstem'le Mustafa Öğretmen ortak olabilir. Bir an önce şu Büyük Rüstem'i yakalayıp hem ajanlıktan hem de yazma işinden kurtulmak istiyorum ama...

SORULAR GELSİN!

Neyse, sözü uzatmadan asıl konumuz olan Rüstem'e dönemim. Aramızda okumayı pek sevmeyen ve direkt olarak dördüncü kitaptan başlamış uyanıklar olabilir. Onları da düşündüğümüzden daha önce bir internet sitesinde gördüğüm "**Sıkça Sorulan Sorular**" bölümünü oluşturdum. Bu bölüme kısaca **SSS** deniyor. Gelsin sorular:

Daha Önce Hiçbir Kitabınızı Okumadım.

Aferin sana... Birincisi, bu bir soru değil. Özü

kabahatinden büyük diye bir şey duy-
dun mu sen? Okusaydın kar-

deşim. Neyse, birkaç cümleyle

açıklamak gerekirse şöyle bir
sıralama yapabiliriz.

1. Kitap: BİTİRİM İKİLİ

BALTAGİRMEZ ORMANLARI'NDA...

Bu kitapta ajan olduk. Rüstem'in

peşine düştük. Rüstem'i yakala-
yamadık.

2. Kitap: BİTİRİM İKİLİ GÜNEY KUTBUNDA...

Rüstem'in peşinden yanımda bir deliyle
Antarktika'ya gittim. Neredeyse donuyorduk.
Rüstem'i yakalayamadık.

3. Kitap: BİTİRİM İKİLİ AFRİKA KITASI'NDA...

Rüstem'in peşinden Afrika'ya gittik. Başımıza gel-
meyen kalmadı. Sadece Rüstem'le değil sırtlanı,
aslanı, çitası ve Nuri'si ile mücadele ettik. Üstelik
bu defa Rüstem'i yakaladık. Bir de Afrika'da
babamı yakaladık. Pardon, yanlış oldu! Babamı
bulduk ve beraber eve döndük.

4. Kitap: Korkunç Büyük ve Kötü Rüstem (bu arada kendisi yarım metreden bir miktar uzun) yakalanınca kuşunu bize teslim etti. İşler iyiydi. Kuşu epey sevmiştik. Fakat kuşa bakacak paramız kalmayınca ve Nuri bu kuş gibi hareket etmeye başlayınca işler karıştı. Nasıl olduysa kendimizi Japonya'da bulduk. Bu arada Rüstem'in robot hâlini hiç söylemiyorum bile... (Ama insan merak edip okur. Buraya her şeyi sığdıramam ki...) Sonra neler oldu neler? Hızlı trene mi binmedik, kapsül otelde mi kalmadık, bizi Ninjalar mı koşturmadı, Sumo güreşçileri Nuri'yi mi çiğnemedi... Anlatsam kitap olur. (Bir dakika! Oldu zaten. Alıp okuyun!)

5. Kitap: Rüstem bize renkli, minik ve çok sevimli bir kurbağa gönderdi. Rüstem'in iyi bir insan olduğunu düşünmeye başlamıştık ki öyle değilmiş. Meğer Rüstem, bize dünyanın en zehirli hayvanını göndermiş. Biz de hem kurbağayı memleketine bırakmak hem de Rüstem'i yakalamak için Amazon Ormanlarına gittik. Rüstem'in, timsahların ve pirana balıklarının, tehlikeli bataklıkların ve dev anakondaların bizi yemeğe çalışması yetmezmiş gibi bir de Amazon Ormanları'nı Nuri'den kur-

tarmaya çalıştık. Aslında şimdi düşündüm de Nuri sanki Rüstem'den daha mı tehlikeli ne?

Kitap Heyecanlı mı?

Başımıza bu maceralar boyunca neler geldi, inanamazsın. Madende ölüme terk edildik. Ayılar kovaladı. Dinozorlarla ejderhalar peşimize düştü. Hayaletlere göz açtırmadık. Antarktika'da buz gibi havada bizi dondurmak istediler. Sonra da havaya uçurmaya çalıştılar. Timsahlara yem olduk. Sirtlanlar tadımıza bakmak istedi. Sıcak hava balonuna bindik ve başımıza gelmeyen kalmadı. Uçaktan attılar. Bütün bu olanlar sana heyecanlı gelmiyorsa yapacak bir şey yok. Yolun açık olsun.

Ajanlık Mesleği Kazançlı mı?

Şimdiye kadar dondurmadan başka bir şey görmedik. Kaç kitaptır bizi dondurmayla kandırıyorlar. Bu da hep Nuri'nin yüzünden... Açgözlülüğünün kurbanı olup ikimizi de yakıyor. Para falan vermediler. Mustafa Öğretmen de, "Yaşadıklarınızı kitap yapacağım, sonra sizi görürüm." dedi. Dört tane kitap çıkardı ama daha bir simit bile ısmarlamadı.

Bu Kitabı Neden Okumalıyım?

- ⊖ Doğruyu söylemek gerekirse ben de bilmiyorum.
- ⊖ Şimdiye kadar zaten en heyecanlı şeyler olmuş diyorsan yanılıyorsun. Rüstem de Nuri de gün geçtikçe garipleşiyor. Bu ikili benim başıma ne belalar açacak,
- ⊖ tahmin bile edemiyorum. İçimden bir his sanki bunlar daha başlangıç diyor ama hadi hayırlısı!

Önce Burayı Oku!

Bu sıralarda işler çok kötü... Babamı geri getirince her şeyin yoluna gireceğini sanmıştım. Bizimkilerin beni pansiyondan alıp eve götüreceğini düşünmüş ve babamın da yeniden ajan olup Rüstem'in peşine düşeceğini zannetmiştim. Zannetmiştim diyorum çünkü işler hiç ama hiç öyle olmadı. Önceden ara sıra eve gider ve annemi görürdüm. Artık babam geldi, kimseyi göremiyorum. Annemle babam barıştı. Sonra da ikisi birlikte dünyayı gezmeye karar verdiler. Üstelik ben olmadan... Okulum olduğu için beni götürmediler. Gerçi bu olay da beni şüphelendiriyor. Beni atlattıklarını düşünüyorum. Dünyayı gezmeye yaz tatilinde çıktılar, beni yine de götürmediler. Beni neden dünya turuna çıkarmadınız diye sorduğumda üç kelimelik bir cevap verdiler: "Dünyanın güvenliği için..." Dünya bana hazır değilmiş.

Şöyle bir düşünürsek benim dünyayı dolaşmaya pek de ihtiyacım yok. Zaten gitmediğim yer kalmadı. Tek sorun, bir çatlakla beraber seyahat etmek zorunda kalmam. Çatlak derken kimden söz ettiğimi sanırım tahmin etmişsinizdir. Tabii ki Nuri...

Nuri'de bir değişiklik yok. Hâlâ başımı belaya sokmaya devam ediyor. Hâlâ aynı odada yaşıyoruz. Üstelik hâlâ garip davranmaya devam ediyor. Yani sıkıntım büyük dostlar!

Dördüncü kitap çıktığından beri işlerin hiç yolunda olmadığını sanırım anladınız. Her şey mi kötü? Tabii ki hayır... Rüstem yakalandı ve hapiste! İşin tek iyi tarafı bu... Bunun dışında işler hiç de yolunda değil. Yok, bu böyle olmayacak... En iyisi, olayları kaldığımız yerden anlatmaya başlayayım.

Macera başlasın!

NURİ NEREDESİN?

Yaz tatili devam ediyor ama benim fena hâlde canım sıkılıyor. Bunu söyleyeceğimi asla düşünmezdim. Nuri'yi bile özledim.

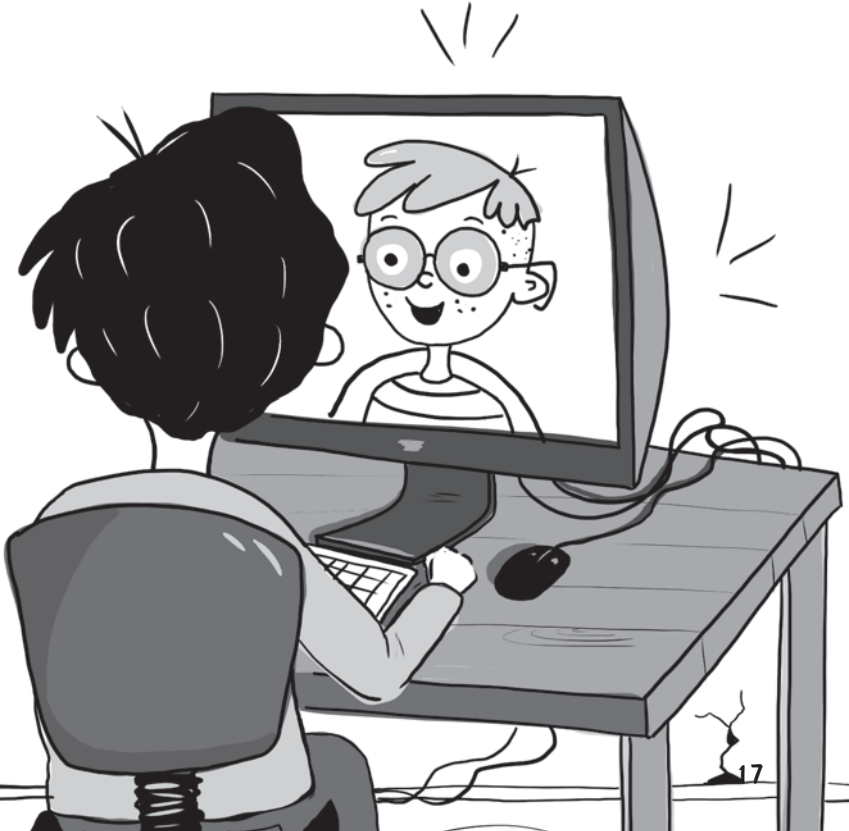
Daha önceki kitaplarda kendisine ne kadar kızdığımı siz de biliyorsunuz. Ama durum benim için bu kadar kötü işte... Onu bile arar oldum. Kocaman yaz tatilinin neredeyse tamamını kendi başıma geçirdim. Yaz tatillerinde insanlar pansiyonda kalmaya devam etmez ama ben kalıyorum. Nuri olsa beni biraz kızdırır, ben de onu sokak sokak koştururdum. Moralimi bozsa da vakit geçerdi. Ama kendisi burada değil.

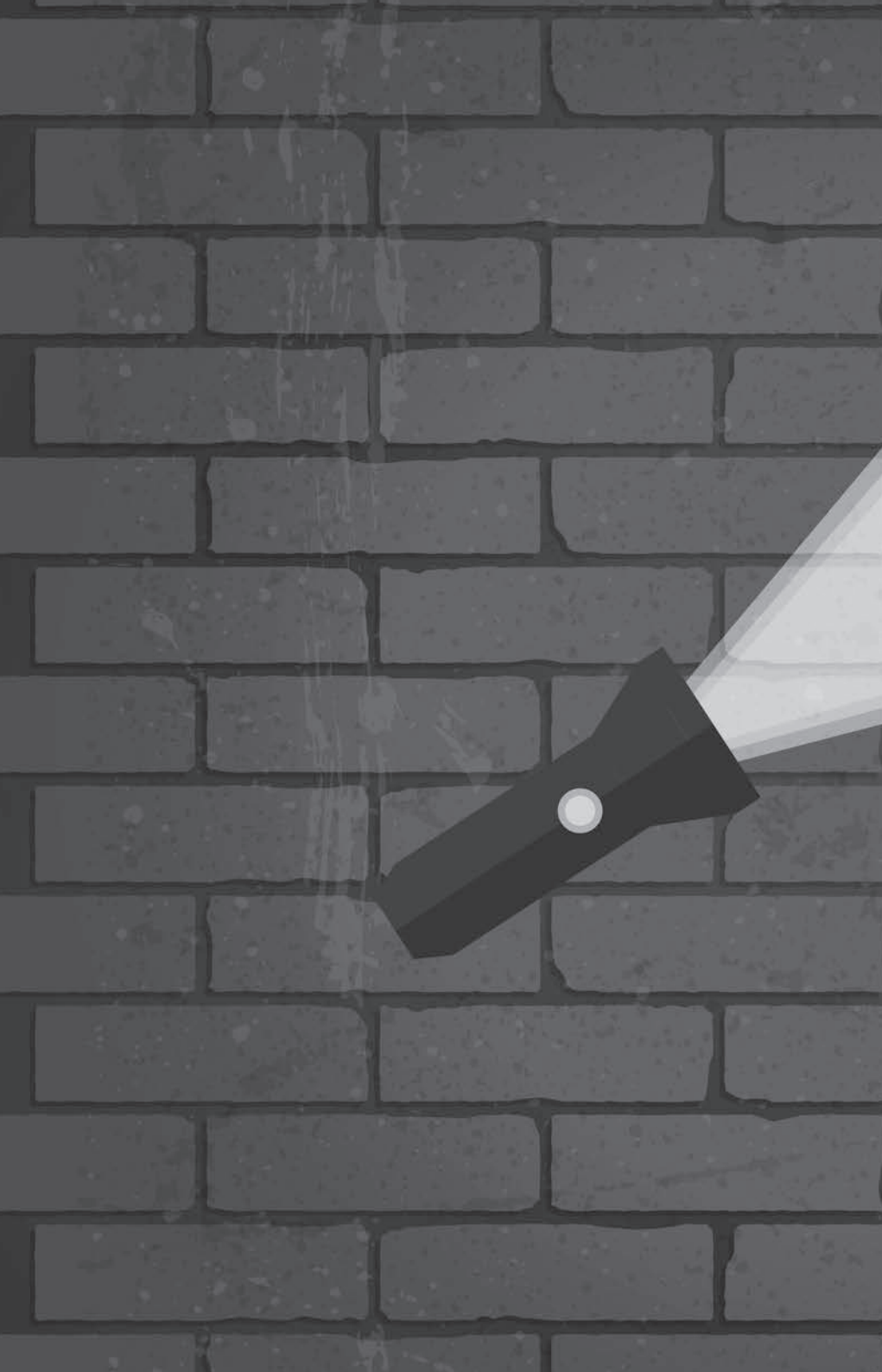
Ailesi, Nuri'yi yurt dışına dil öğrenmesi için gönderdi. Dil okuluna yaz tatilinin başında gönderdiler çocuğu. Ellerinde avuçlarında ne varsa harcayıp göndermeleri bana biraz garip geldi. Bu işin içinde bir iş var ama ne? Dil öğrensin diye değil de Nuri'siz bir yaz geçirmek için yaptılar sanki ama neyse...

Nuri ile ara sıra görüntülü olarak konuşuyoruz. Üstelik dil öğrendiği falan da yok. Kocaman yaz tatili boyunca öğrendiği sadece iki kelime: "yes" ve "no". Onların da anlamlarını yanlış öğrenmiş, yanlış yerde kullanıyor.

Nuri'nin orada bir sınıf dolusu arkadaşı var. Oldukça da eğlen-
celi zaman geçiriyorlar. Benim gibi sıkılmıyorlar, çok eğleniyorlar.
Benim dikkatimi çeken ise bu değil, tamamen farklı bir konu.
Nuri'nin bütün arkadaşlarının Türkçe öğrenmiş olması. Onunla
konuşurken arkadaşlarının Nuri'ye Türkçe bir şeyler söylediğini
duydum. Nuri bütün sınıfa Türkçe öğretmiş. Ancak dil okulu
Nuri kadar başarılı değil. Nuri'de hiçbir değişiklik yok. Çocukla-
rın Türkçesi daha iyi durumda... Dil okulu da önümüzdeki yaz
tatili için Nuri ile anlaşmış. Nuri'nin bu işi nasıl başardığını yani
dilimizi başkalarına nasıl bu kadar çabuk ve güzel öğrettiğini
araştıracak, yeni bir program geliştireceklermiş. Çok ilginç bir
çocuk bu Nuri...

İşin kötü tarafı, bütün bunlar yetmezmiş gibi bütün yaz boyunca Rüstem'den de haber alamadım. Normal zamanda dünyayı patlatmaya çalışır, insanları rahatsız eder, gezegenin hiç bilmediğimiz bir köşesinden çıkıp ortalığı karıştırır, insanlığın sonunu hazırlar... Ama Rüstem de kendisini hiç göstermedi. Anlaşılan o da yaz boyunca tatildeydi. Hayır, insan kendisini bir gösterir, ortalığı karıştırır ve ben de peşine düşerdim. En azından onu yakalamaya çalışırken zaman geçirdi. Rüstem de olmayınca yapacak iş bulamadım.

BİR HEDİYE

Kötü günler sona erdi. Yaz tatili sıkıcı da olsa bitti ve kurtulduk. Artık okullar açıldı. Nuri de sonunda geldi. Biz yine pansiyondaki odamıza yerleştik. Eski günlerimize geri döndük. Geçen seneden tek farkımız, Kukumav'ın olmamasıydı. Onu geçen kitapta Rüstem'e geri vermiştik. Bize çok kızmıştı. Neymiş, kuşu kendimize benzetmişiz. *(Tabii bu söylediklerim sana hiçbir şey ifade etmiyor, değil mi? Çünkü önceki kitabı okumadın. O zaman bir zahmet önceki kitapları da okuyuver. Zavallı Mustafa Öğretmen o kadar yazmaya çalıştı. Adam bizden gerçekleri öğrenmek için ne dondurmalar ısmarladı. Biz de o kadar anlattık. Meşhur olmak kolay değil tabii ki...)*

Kukumav kuşunun olmasına gerek yok. Nuri her sabah güneş doğarken benim yatağımın başına tünüyor ve aynı kukumav gibi ötüyordu. Yani onun yokluğunu aratmıyordu.

Okullar açılınca işler de açıldı. Nuri, bütün sınıfı ve öğretmenleri sinir etmeye başladı. Eski güzel günlerimize geri döndük. Her şey yaz tatilinin bitmesini bekliyormuş gibi okul başlayınca Rüstem de ortaya çıktı. Eski dostumuza, pardon düşmanımıza kavuştuk.

Okula gitmek için hazırlandığımız sabahlardan biriydi. Erkenden uyandık, tam o sırada ilginç bir şey oldu. Pansiyonun kapısı çaldı, bizi çağırdılar. Aşağı indiğimizde bir kargo geldiğini öğrendik. Adam elinde orta

büyükte bir kutu taşıyordu. Ben kutuyu adamdan alıp teşekkür ettim. Nuri de teslim aldığına dair parmak bastı.

– Nuri imza atmayı bilmiyor musun? Yaşlı amcalar gibi parmak basıyorsun.

– Böyle daha havalı oluyor dostum.

– Amaaan! Ne hâlin varsa gör:

Kargoyu alıp odamıza çıktık. Kutuyu açmadan önce masaya koydum ve Nuri'ye sordum:

– Nuri bir şey sipariş ettin mi?

– Hayır.

– Ben de etmedim. O zaman kimden geldi bu?

İkimiz de kutuyu incelemeye başladık. Gönderici bölümünde B.Y. yazıyordu.

– Acaba B.Y. kim?

– Benim bir tahminim var dostum. Söylüyorum, Bahtiyar Yüzgeç

– Bahtiyar Yüzgeç mi? O da kim? Ne kadar ilginç bir ismi var adamın...

– Hiçbir fikrim yok. Sadece baş harfleriyle isim uydurmaya çalıştım. Kimseden kargo beklemiyordum.

O an aklıma geldi ve donup kaldım:

– Ne oldu dostum? Yüzün sarardı. Yediğin bir şey mi dokundu?

– Ben sanırım B.Y.'nin kim olduğunu çözdüm.

– Kimmiş?

– Büyük Rüstem... Onun baş harfleri...

Rüstem bize normal bir şey göndermez. Kesin içinden bomba falan çıkar diye düşündüm. İkimiz de bir süre sessizce kutuya baktık. Hangimizin kutuyu açacağını sessizce bekliyordu. Nuri ses çıkarmayınca konuşmaya başladım.

– Bu böyle olmayacak Nuri, dedim. Paketi kimin açacağını bulmak için sayışalım.

Nuri'nin tekerleme söylememesi için hemen saymaya başladım. Nuri saymaya başladığı zaman tekerlemeyi bilerek yanlış söylüyor ve hep ben çıkıyordum.

Ben saymaya başladım ve Nuri çıktı. Rahat bir nefes aldıktan sonra gidip yatağıma oturdum.

– Evet Nuri sen çıktın. Açabilirsin.

Nuri bu duruma pek sevinmemişti. Sesini çıkarmadı. Bir şey söylemeden paketin yanına gitti ve paketi alıp havaya kaldırdı. Koşarak yanına gidip paketi elinden aldım.

– Ne yapıyorsun?

– Paketi yere atacağım. Böylece içinde ne olduğunu anlayabileceğiz. Nasıl plan ama?

– Saçmalama Nuri, ya bomba varsa? Sen hiç film izlemiyor musun? Paketi hiç zarar vermeden dikkatlice açacağız. Sonra da karşımıza iki kablo çıkacak. Mavi ve kırmızı... Biz de maviyi kesip bombayı imha etmiş olacağız. Bütün filmlerde böyle oluyor:

– Peki ya farklı renklerde kablo çıkarsa?

– Onu şimdi düşünmeyelim. Paketi açtıktan sonra karar veririz buna.

Paketi dikkatlice açtık. Gördüğümüz manzara karşısında şok olduk. Paketin içinden bir akvaryum çıkmıştı. Bunun içinde de çok güzel bir kurbağa vardı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir kurbağa görmemiştim. Masmaviydi, üstelik üzerinde koyu renkli benekleri vardı. Ayrıca ayakları da bizim kurbağalar gibi perdeli değildi. Çok sevimli ve çok minik bir kurbağaydı. Boyu da yaklaşık 3 santimetre kadardı. Bir süre hiç konuşmadan onu seyrettik. Biz onu seyrederken camın altına iliştirilmiş bir kâğıt gördüm. Kurbağayı rahatsız etmeden kâğıdı alıp okumaya başladım.

Sevgili Avni ve Nuri,

Size küçük bir hediye... Bu sevimli kurbağayı size vermek istiyorum. Bu özel kurbağa bundan sonra sizin. Bu küçük hediyeyi lütfen kabul edin. Ona iyi bakın. Bundan sonra büyük bir ihtimal sizinle bir daha görüşmeyiz. Selamlar...

– Bu Rüstem özünde iyi birisi... Ama yanlış işler yapmış, kötü adam olmuş. Kalbinde iyilik olduğunu hissedebiliyorum.

Nuri çok güzel konuşuyordu ama kalbini gösterirken elini göbeğine doğru tutuyordu.

– Nuriciğim, bu kurbağayı merkeze götürmeliyiz. Yani anaharcıya... Rüstem'den geldiğini söylemeliyiz.

Elimizde kurbağa akvaryumuyla yola çıktık. Bizi her gören yanımıza geldi. Bu rengârenk kurbağayı yakından görmek istediler. Büyüleyici renklere sahip kurbağa çok ilgi çekiyordu.

– Dostum bu kurbağayı kıskanmaya başladım. Ben bu kadar popüler değilim.

– Gürültü yapma Nuri! Sen de o renk olsaydın çok popüler olurdun.

İş yerine vardığımızda içeri girdik. Anahtarcı bir tuşa basarak camları kapattı. Artık içeride bizi kimse göremezdi. Ben konuşmadan Rüstem'den gelen mesajı gösterdim.

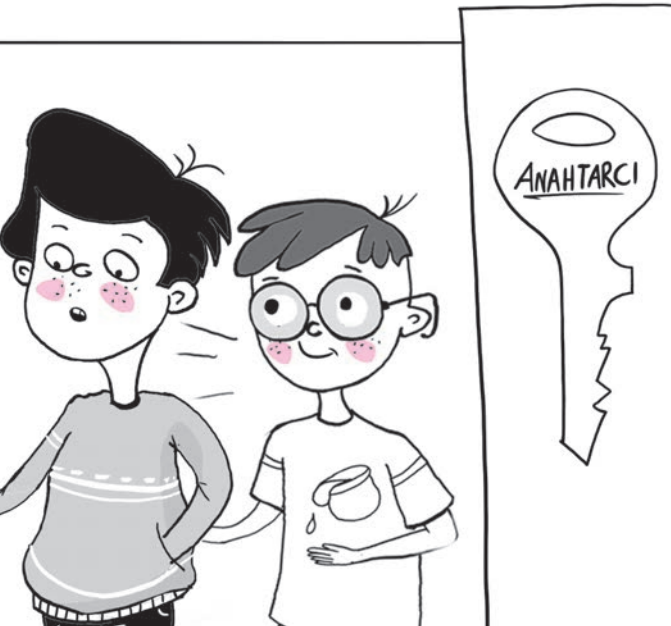
– Bu Rüstem'den geldi, dedim. Sanırım Rüstem bize hediye göndermiş.

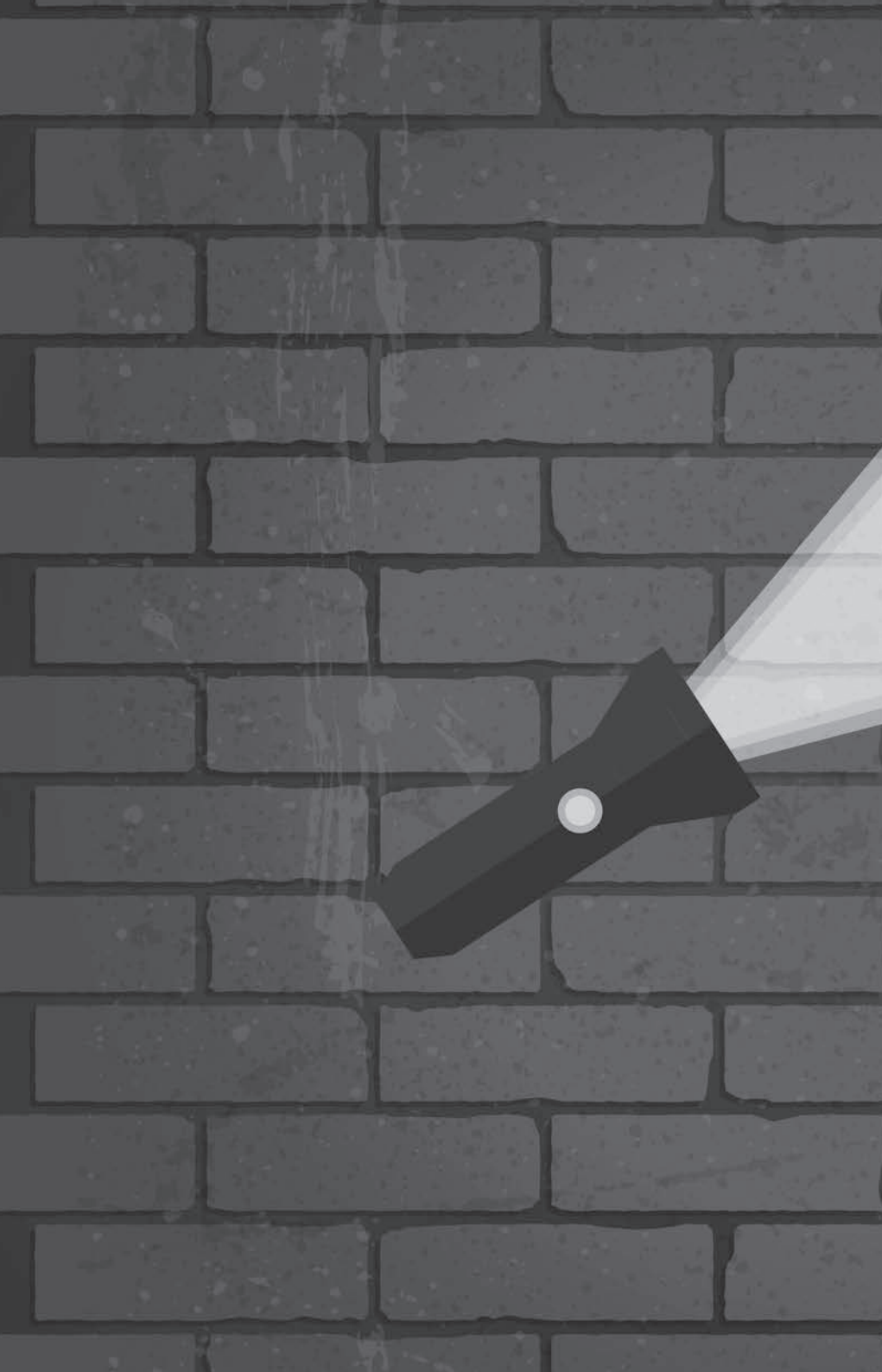
Adam bir süre kurbağayı inceledi, ona yakından baktı.

– Çok sevimli, dedi adam, sizde kalabilir.

Notu eline alıp okuduktan sonra masaya bıraktı.

– Belki bu not sayesinde yerini bulabiliriz. Kargonun nereden gönderildiğini buradaki gönderi numarasından öğrenebiliriz. Böylece Rüstem'in yerini tespit edebiliriz. Belki o zaman size iş çıkabilir. Bu sevimli kurbağa da sizin yanınızda kalabilir.

RENKLi KURBAĞANIN GİZEMİ

Anahtarcıdan ayrıldığımızda ikimiz de mutluyduk. Doğruca pansiyona gittik. Bir süre daha kurbağayı izlemeye başladık. Nuri akşama kadar kurbağanın başından ayrılmadı. Günün sonunda ise dönüşümünü tamamladı. Artık yatağın üstünde kurbağa gibi oturuyordu. Bunu nasıl başarıyorsa beli de ağrımıyordu. Üstelik kurbağa gibi viraklıyordu. Birkaç saatin sonunda viraklama konusunda da oldukça geliştirdi kendini. Tabii ki ben bu kadar güvültüye dayanamayıp patladım:

– Nuri iyi misin? Neden viraklayıp duruyorsun? O hayvan viraklamıyor, sen neden gürültü yapıp duruyorsun?

– Dostum ona viraklamayı öğretiyorum. Viraklamayan kurbağa mı olur? Böyle viraklamadan kurbağa içine çıkamaz. Herkese rezil olur. Ona kısa zamanda viraklamayı da öğreteceğim. Daha sonra da yüzmeyi öğretirim. Zıplamayı da unutmamak lazım...

– Nuriciğim bu hayvan bir su kurbağası değil. Ayakları perdeli değil. Bu bir kara kurbağası olmalı

– Ben anlamam arkadaş. Ben de Kara Nuri'siyim ama yüzmeyi biliyorum. Madem kurbağa, o zaman yüzmeyi de bilecek. Kurbağalık kolay değil.

– Sen bu hayvanı okula da başlatırsın.

Nuri ile daha fazla konuşup da moralimi bozmayacaktım. Konuştukça sinir oluyordum. Bir şeyler okumak için yatağıma uzandım. Nuri de kurbağanın yanında viraklayıp durdu.

Akşama doğru yemekhaneye gittik. Nuri, kurbağayı da alıp geldi. Yediği kuru fasulyeden ona da verdi. Akvaryumun içine döktü. Ama kurbağa kuru fasulyeyle ilgilenmedi bile.

Akşam uyumaya hazırlanırken başına kocaman bir şapka taktı ve odanın içinde garip bir şekilde yürümeye başladı. Sürekli olarak etrafta dolaşıyordu. Bu da yetmezmiş gibi benim yatağımın üstüne basıp geçiyordu.

– Nuri ne yapıyorsun?

– Şşşşt! Sessiz ol, görmüyor musun? Burada...

Nuri konuşmasını yarım bıraktı. Sonra da bana sinirli sinirli bakmaya başladı. Birden ciddileşti ve yanıma kadar sessizce geldi. Elini kaldırıp büyük bir hızla kafama vurdu.

– Ahhhh!

Hemen oturdum.

– Sen ne yapıyorsun? Neden kafama vurdun? Ben sana ne yaptım?

– Olayın seninle ilgisi yok dostum. Sinekle ilgisi var.

– Ne sineği? Bana ne sinekten! Sen neden kafama vuruyorsun?

– Dostum anlamıyor musun? Kafanda sinek vardı. Sineği avladım. Sana vurmak istemedim. Ama peşinde olduğum sinek de gelip senin kafana kondu. Ne yapabilirdim?

Daha sonra hiçbir şey olmamış gibi kafamdan sineği aldı ve doğruca kendi tarafına geçti. Kurbağanın akvaryumuna gidip sineği kurbağaya verdi.

– Al bakalım aslan parçası, dedi kurbağaya. Bu senin akşam yemeğin. Akşam kuru fasulyeyi yemedin. Aç uyumana gönlüm razı gelmedi. Yemek için de Avni ağabeyine teşekkür etmeyi unutma. Onun sayesinde yakaladık sineği.

Dayanamayıp patladım:

– Yani benim kafama kurbağayı doyurmak için mi vurdun?

– Ne yapsaydım, aç mı kalsaydı hayvan? Nasıl vicdan var sende?

O kadar sinirliydim ki yatıp uyudum. Daha doğrusu uyumaya çalıştım. Sinirim geçinceye kadar uyku tutmadı. Nuri de zaten gece yarısına kadar yatağın üzerinde kurbağa gibi oturarak vıraklayıp durdu.

Sabah uyandığında korkulu gözlerle etrafıma baktım. Eğer Nuri ile yaşıyorsanız neyin nereden geleceği belli olmayacağı için her an tetikte olmak gerekiyordu. Etrafa baktım, üstümü

başımı düzelttim. Sinek yakalamak için kafama vuran birisi üstüme kurbağayı da bırakmış olabilirdi.

Bir süre sessizce etrafımı izledikten sonra tehlike olmadığını anladım. Nuri yerde halının üstünde yatmış, kurbağayı da kendi yatağına yatırmıştı. Akvaryum yatağın üzerinde duruyordu. Bir süre bu hâllerine bakıp güldüm. Nuri'yi uyandırdım ve kahvaltı yapmak için aşağıya indik.

Nuri ile birlikte kahvaltı yapıp tekrar odaya çıktık.

– Dostum bu kurbağayı evine göndermemiz lazım. Doğal ortamına bırakalım. Buralarda bir başına canı sıkılıyordur zavallının, dedi Nuri.

– Merak etme, onu okulun arkasındaki dereye salarız. İstemediği kadar sosyalleşir. Orada onlardan çok var.

– Ama dostum, bu adamın yani kurbağanın renklerine bir bakar mısın? O dere de böyle renkli bir kurbağa bulunmaz.

– Merak etme Nuri, kısa zamanda dereye alışır ve gül gibi yaşar gider. Onu bugün dereye götürüp bırakalım.

